

רע"פ 4812/14 - יעקב טלר נגד משטרת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4812/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יעקב טלר

נגד

המשיבה: משטרת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 29.6.2014 בעפ"ת 39898-03-14 שניתן על ידי כבוד השופטת ש' בן שלמה

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ש' בן שלמה) בעפ"ת 39898-03-14 מיום 29.6.2014, בו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין והתקבל חלקית ערעורו על גזר הדין של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת מ' כהן) בתת"ע 2822-03-13 מיום 26.2.2014.

רקע והליכים

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה שייחס לו עבירה של אי ציות

עמוד 1

להוראות שוטר במדים, לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה. מעובדות כתב האישום עלה כי ביום 21.7.2009 נהג המבקש ברכבו והגיע לצומת רחובות בעיר נתניה ולא ציית להוראות שוטר במדים שהורה לו להזיז את רכבו מהצומת בו עמד.

2. בבית משפט השלום לתעבורה, כפר המבקש באשמה, אך הודה שנכח במקום האירוע. לטענתו, הגיע לצומת הרחובות במטרה לעבור אותו ולהגיע לביתו. הוא הוסיף כי באותו יום התקיים אירוע ברחוב האמור, והצומת היה אמור להיות סגור, על פי פרסומי העירייה, עד השעה 21:00. הוא הגיע למקום בשעה 20:50, ראה ששוטר מאפשר לרכב אחר לעבור את הצומת, וביקש לעבור אותו גם. אז ביקש ממנו השוטר לפנות את הצומת, והוא ניסה להבין מדוע. עוד הוסיף כי בסופו של האירוע שהתפתח בעקבות בקשת השוטר, אשתו שהייתה בהריון מתקדם וישבה עימו ברכב פונתה לבית החולים בדחיפות. כמו כן, טען המבקש כי הדו"ח שנכתב על ידי השוטר אינו מדויק ומתעלם מדברים שאמר לשוטר. המבקש הוסיף כי התיק נסגר טכנית ונפתח מחדש ללא הסבר מספק לאחר זמן מה משיקולים פסולים ומניעים זרים. לטענתו, התיק נפתח מחדש שהגיש תלונה על חבלה שנגרמה לבתו כתוצאה מרשלנות המשטרה. עוד טען בהקשר זה להתיישנות העבירה.

3. בית משפט השלום לתעבורה לא קיבל את טענותיו המקדמיות של המבקש ואף לא את גרסתו והרשיעו ביום 26.2.2014 בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. לעניין הטענות המקדמיות נקבע כי ההזמנה לדין וכתב האישום נמסרו לידי המבקש במועד האירוע, אף אם "נזרקו לאמבולנס" כטענתו, ולכן לא חלה התיישנות, ובאשר לטענתו להגנה מהצדק בשל התנכלות המשטרה משיקולים זרים, נמצא שאין קשר בין התלונה לשחזור הדו"ח ושליחת ההודעה למבקש מחדש. בית משפט השלום לתעבורה ניתח את העדויות של התביעה וההגנה, ומצא שגרסת התביעה סדורה, עדיה אמינים, וחיזוק לדבריהם אף היה בגרסת המבקש עצמו. בית המשפט מצא כי המבקש התנהג "התנהגות לא הולמת של אזרח אשר רואה שיש הוראה חוקית הקשורה להסדרי תנועה ומנסה בכל דרך שלא לציית להוראות" (עמ' 20, שורות 19-20 להכרעת הדין מיום 26.2.2014). באותו יום ניתן גזר הדין. בית משפט השלום לתעבורה דן בנסיבות שקשורות בביצוע העבירה והעמיד את מתחם העונש ההולם על קנס שנין מאות לבין אלפי שקלים; פסילת רישיון בין חודשים לבין שנים; פסילה על תנאי; וכן מאסר על תנאי במקרים המצדיקים זאת. בקביעת העונש בתוך המתחם, עמד בית המשפט על כך שעברו התעבורתי של המבקש אינו מכביד, וכן כי חלף זמן מאז ביצוע העבירה, והשית עליו קנס בסך 1,500 ש"ח; פסילה בפועל לשלושה חודשים; ופסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים.

4. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי. בערעורו חזר על טענותיו בשלושת המישורים: ההגנה מן הצדק, ההתיישנות והאירוע עצמו. ביום 29.6.2014 ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי בו דחה את ערעור המבקש על הכרעת הדין, ואימץ את כל מסקנות בית משפט השלום לתעבורה בעניין זה. עם זאת, לנוכח נסיבות האירוע והזמן שחלף מקרות העבירה, הקל בית המשפט המחוזי ברכיב הפסילה בפועל בעונשו, והעמידו על ארבעים וחמישה ימי פסילה בפועל.

הבקשה

5. ביום 8.7.2014 הגיש המבקש, שאינו מיוצג (ואף לא היה מיוצג בערכאות הקודמות) בקשה למתן רשות ערעור ללא נימוקים ועמה בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה בפועל. באותו היום קיבלתי את הבקשה לעיכוב ביצוע העונש, מפאת נסיבות ייחודיות שפורטו בהחלטתי, וזאת לפני משורת הדין, שהרי אין עיגון חקיקתי לאפשרות להגיש

בקשה לעיכוב ביצוע עונש יחד עם בקשת רשות ערעור ללא נימוקים; כן אפשרתי למבקש להגיש את נימוקי הבקשה עד ליום 29.7.2014.

6. בנימוקי הבקשה שהוגשו ביום 24.7.2014, חוזר המבקש על טענותיו מהערכאות הקודמות. במישור העדויות והראיות בבית המשפט באשר לאירוע, טוען המבקש כי עדותו של עורך הדו"ח רצופה סתירות, ואילו עדותו שלו מהימנה והגיונית. עוד מוסיף כי היה בסערת רגשות בשל אשתו שלא חשה בטוב ולכן לא פינה את הרכב מיד; כן מציין כי עורך הדו"ח ניפח את האירועים. במישור טענת ההגנה מן הצדק באשר לחידוש התיק נגדו, טוען המבקש כי כרונולוגית לאחר שהגיש התלונה חודש הטיפול בתיקו ללא כל הסברים וגם אם אין קשר בין הגשת התלונה לבין חידוש הטיפול בתיק, לא ניתן להסביר את הנחישות והעיקשות שבה ניהלה את המשיבה את התיק נגדו, תיק שעניינו פעוט.

הכרעה

7. אין בידי להיעתר לבקשה לרשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מטענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים הפרטני (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בעניינו של המבקש (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

8. למעשה, המבקש לא טוען כי בקשתו עומדת במבחנים אלה. טענותיו של המבקש קשורות כולן בעניינו שלו - מסכת העדויות שהייתה בפני בית משפט השלום לתעבורה וטענת הגנה מן הצדק שנמצא שלא הוכחה - אשר נדונו בשתי ערכאות בפירוט ונדחו. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 102 (2001)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף שעה שמדובר בגלגולו השלישי של ההליך, ולא מצאתי לשנות ממנה בעניינו של המבקש. בית משפט השלום העריך את העדויות שהיו בפניו והעדיף את גרסת התביעה. על אף חובת הנמקה בענייני מהימנות, אין לצפות להנמקה מדויקת הכוללת כל שלב בדרך אל התוצאה. בית משפט השלום נימק את הכרעת דינו באופן מספק. בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערב בהכרעת הדין. גם אני, לאחר שעיינתי בפרוטוקולים משתי הערכאות, לא מצאתי כל מקום להתערבות בממצאים אלה. לסיום אציין, אף שהדבר לא עלה במישורין מהבקשה ולמעלה מן הצורך, שהעונש שהושת על המבקש אינו חמור, ולא מצאתי מקום לתת רשות ערעור אף בעניין זה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997)).

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. ההחלטה על עיכוב הביצוע מיום 8.7.2014 מבוטלת בזה. המבקש יפקיד את רישונו במזכירות בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה, לא יאוחר מיום 13.8.2014. מניין ימי הפסילה יחל ביום ההפקדה.

ניתנה היום, ט' באב התשע"ד (5.8.2014).
